

Itálie 2017

Pátá a devátá třída, jejich rodinní příslušníci a další nezařaditelní členové, to byli účastníci dovolené – nebo lépe řečeno expedice – do Itálie.

Vyrazili jsme autobusem na 14 hodin dlouhou cestu v autobusovém pekle. Po dojezdu do Lida Adriana, což je asi 100 km od státu San Marino, jsme se ubytovali na apartmánu a nečinně se váleli na pláži celé dlouhé hodiny, stejně jako větší část našeho pobytu. Večer jsme si prošli město a zjistili, kde že to budeme celý týden vlastně bydlet. My, devátáci, jsme to znali z doby, kdy jsme zde byli v šesté třídě, ovšem potřebovali jsme si vše připomenout.

O Italech je důležité vědět několik věcí. 1) Pokud vám chtějí něco prodat, stanou se během dvou vteřin vašimi nejlepšími přáteli a chtějí to deklarovat objetím. 2) Pokud jdete na ulici proti sobě, uhněte. Oni to neudělají. 3) Řídí jako prasata zkřížená s Pražákem. 4) Jejich pracovní doba je od 11 hodin. Od 12 do 4 mají pauzu a v 5 jdou domů. 5) Jsou dost impulzivní. Jen si vzpomeňte, co udělali s chudákem Benitem.

Zpět k pobytu. Byla tam krásná pláž s pískem, který byl příjemně horký, jemný, ale hlavně byl naprosto všude – v jídle, v posteli, ve vlasech a podobně.

Čas jsme trávili skvěle a dokonale. Válením na pláži, plaváním v moři nebo v bazénu, jídlem, zmrzlinami, procházením po městě, procházením do Lidlu (no ano, Lidl bylo jedno z nejoblíbenějších návštěvních míst), dalším jídlem, spaním a hraním Dračího doupěte na pokoji devátáků, který jsem přes odpor všech jeho obyvatel trvale okupovala. Na našem pokoji byla totiž půlka mé rodiny a navzdory tomu, že jsem ráda, že tam byli se mnou, občas jsem se potřebovala vzdálit.

Mě navíc hecovaly davy cvičících a běhajících vysportovaných lidí s pekáči buchet, kteří se celý den objevovali na přílehlé cyklostezce. Proto jsem se k nim se Zuzkou přidávala a v duchu jsem si klepala na čelo.

Nejsložitější mi připadalo soužití jednotlivých skupin lidí v rezidenci. A nešlo jen o rozpory v naší skupině, nýbrž i chování skupiny z pátého patra, se kterými došlo k několika konfliktům. Osobně jsem zjistila, že nemají žádný smysl pro vyjednávání (ten ale chyběl i některým členům naší výpravy). Proto se nepodařilo úplně vyjasnit, proč nás dívky z této školy nazývaly pohlavními orgány a hospodářskými zvířaty, aniž by nás v životě viděly. Naštěstí díky sebekontrolě všech členů nedošlo k fyzické konfrontaci.

Během pobytu se konaly trhy na hlavní ulici, a tak jsme je navštívili. Bylo hezké vidět, jak rozmanité věci se tam daly najít, včetně zapalovačů, které dávají elektrošoky.

Dalším výletem byla vycházka do nedalekého Punta Marina, kde jsme ocenili zejména dětské hřiště a medúzy vyplavené na pláž. V druhé řadě pak opevnění z 2. sv. války.

V rámci pobytu jsme též na skvělých 8 hodin navštívili zábavní parky Mirabilandii. Vozili jsme se tam rychlostí 240 km/h na horské dráze. Osobně jsem na ní byla donucena jít, protože všichni ostatní se poddali síle kolektivu a já nechtěla být jediná, komu zůstal pud sebezáchovy. Po první jízdě jsem o něj dle předpokladů přišla a na další atrakce už jsem se vrhala bez zábran.

Abych to uzavřela: náš pobyt byl nehledě na těch několik patových situací krásným závěrem společného přežití druhého stupně a skvělou dovolenou, kde jsem si vážně odpočinula. Jedinou závažnou chybou bylo, že tato byla naše poslední.

Karča Kurendová, 9. třída